

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **M.**, nar. X. v obci D., naposledy bytom v zahraničí: M., t. č. PT R., zast. Centrom právnej pomoci (Kancelária Bratislava), Námestie Slobody 12, Bratislava, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-1671/PO-Ž/2007 zo dňa 14.9. 2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 264/2007-50 zo dňa 11. novembra 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 264/2007-50 zo dňa 11. novembra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-1671/PO-Ž/2007 zo dňa 14.9.2007, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky,

podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol o neudelení doplnkovej ochrany navrhovateľov a podľa § 20 ds.4 zákona o azyle rozhodol, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. do Maroka.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t. j. že navrhovateľom udávaný dôvod žiadosti nie je relevantným dôvodom pre udelenie azylu.

K námietke nedostatočne zisteného stavu veci uviedol, že podľa názoru krajského súdu, odporca dostatočným a zákonným spôsobom zistil stav veci, správne vychádzal z dôvodov, ktoré navrhovateľ prezentoval počas azylového konania, pretože jeho povinnosť zistiť stav veci je ohraničená dôvodmi, ktoré navrhovateľ uviedol na odôvodnenie svojej žiadosti. Odporca za účelom posúdenia bezpečnostných rizík návratu navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu vyhládal a do spisu založil relevantné správy o Maroku.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci, krajský súd uviedol, že predpokladom udelenia azylu podľa § 8 zákona o azyle je existencia opodstatnených obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených. Navrhovateľ v priebehu azylového konania uviedol, že o azyl žiada z dôvodu ekonomického, majetok po jeho otcovi si rozdelili straší bratia navrhovateľa, pričom navrhovateľ a ani jeho mladší bratia v dôsledku toho ostali finančne a materiálne nezabezpečení. Krajský súd uviedol, že v aktuálnom azylovom konaní navrhovateľ uviedol aj ďalší dôvod jeho odchodu z Maroka. Tým bola jeho obava z prípadného trestného postihu za poranenie brata, ku ktorému došlo počas hádky v dôsledku konania starších bratov, ktorí si rozdelili majetok po otcovi.

Podľa krajského súdu ani jeden z týchto dôvodov nie je dôvodom pre udelenie azylu, ako to správne konštatoval aj odporca v napadnutom rozhodnutí. V prípade ekonomických dôvodov absentuje podľa krajského súdu akýkoľvek prvok perzekúcie z dôvodov § 8 zákona o azyle a podobne aj odôvodnenosť obavy. Skutočnosť, že navrhovateľ nezdedil po svojom otcovi žiadne financie

K námietke, že odporca sa nezaoberal možnosťou udelenia azylu z humanitných dôvodov, krajský súd uviedol, že na udelenie azylu z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona

o azyle niet právneho nároku, odporca v prípade neudelenia azylu z tohto dôvodu nie je povinný odôvodňovať, prečo azyl podľa § 9 zákona o azyle neudelil.

K bezpečnostným rizikám návratu navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu krajský súd uviedol, že ako to vyplýva zo samotného obsahu pohovoru navrhovateľa u odporcu, navrhovateľovi nebol uložený trest smrti a nehrozí mu jeho výkon. S poukazom na obsah navrhovateľových výpovedí pred odporcu niet dôvodu sa domnievať, že by mu v prípade návratu do krajiny pôvodu hrozilo mučenie, či iné neľudské zaobchádzanie. Aktuálne v Maroku niet konfliktu, na ktorý odkazuje ust. § 2 písm. f/ zákona o azyle v dôsledku ktorého by bola osobná integrita navrhovateľa ohrozená. Preto podľa krajského súdu výrok o neposkytnutí doplnkovej ochrany je správny a zákonný.

Nakoľko v konaní nebolo preukázané prenasledovanie navrhovateľa podľa § 8 zákona o azyle a ani prípadné obavy samotného navrhovateľa nie je možné subsumovať pod perzekúciu, konštatovanie odporcu o neexistencii prekážky administratívneho vyhostenia navrhovateľa do Maroka je správne a zákonné.

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu, ktorým navrhovateľovi neudelil azyl a rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany a o neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že krajinu pôvodu opustil v roku 1991, dôvodom jeho odchodu boli nezhody s bratmi, ktoré vyústili do fyzického napadnutia. Ťažko chorý otec odkázal celý svoj majetok starším bratom. Navrhovateľ a jeho dvaja mladší bratia ostali bez finančných prostriedkov a bez prístrešia. Po mesiaci navrhovateľ spolu so svojimi mladšími bratmi navštívili najstaršieho brata a prosili ho, aby otcov dom mohli užívať všetci, ten s tým nesúhlasil a tak v návale hnevu brata fyzicky napadol a udrel ho drevenou doskou do hlavy. Dôsledkom toho bol najstarší brat hospitalizovaný. Po tomto incidente sa navrhovateľ zľakol a po 10 až 15 dňoch krajinu opustil. Pricestoval do Paríža a po troch mesiacoch odcestoval letecky do Prahy. Z Prahy po mesiaci pricestoval do Bratislavy, kde až do roku 2002 býval a príležitostne pracoval u muža bulharskej národnosti. Po jeho smrti prišiel o ubytovanie, rozhodol sa preto požiadať o azyl.

Navrhovateľ namietal proti vyhodnoteniu jeho žiadosti o azyl ako ekonomickej, pretože ak by motív jeho odchodu bol len ekonomický, zostal by vo Francúzsku. To, že z Francúzska pricestoval na Slovensko, je podľa navrhovateľa dôkazom toho, že nejde o ekonomické dôvody.

Navrhovateľ namietal, že mu nebol udelený azyl z humanitných dôvodov, hoci podľa jeho názory, dôvody, ktoré uvádzal a situáciu, v ktorej sa nachádza odôvodňovali udeliť azyl z humanitných dôvodov.

Navrhovateľ tiež namietal, že odporca nevenoval dostatočnú pozornosť možnosti poskytnutia doplnkovej ochrany najmä v súvislosti s informáciami o krajine pôvodu (Amnesty International, 29.5.2009, správa Maroko/Západná Sahara pod názvom „aktivisti Západnej Sahary“), ktoré nevylučujú možnosť uloženia trestu smrti marockými orgánmi.

Navrhovateľ tiež namietal proti výroku o neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia, keď poukázal na správu o krajine pôvodu, ktorá potvrdzuje, že v Maroku sú osoby nespravodlivo obžalované, ba dokonca odsúdené. V tejto súvislosti uviedol, že v prípade jeho návratu môže byť podrobený mučeniu alebo zlému zaobchádzaniu.

Na základe uvedeného navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že rozsudok krajského súdu navrhol ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 13. marca 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 8 písm. a/ zákona o azyle a (v znení účinnom do 31.12.2007) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných **alebo** náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej a o neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa, a obsahom správ o krajine pôvodu (Marocké kráľovstvo - analýza krajín pôvodu, vydaná Odborom dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ MV SR zo dňa 6.9.2007, internetovej stránky www.dromedar.sk- Maroko, denník SME z 24.8.2006, denník PRAVDA z 9.2.2006), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 7.8.2007 navrhovateľ uviedol, že jeho otec v roku 1991 odkázal všetok majetok jeho dvom bratom, on a dvaja mladší bratia zostali bez finančných prostriedkov a majetku. O mesiac navštívil staršieho brata a prosil ho, aby mohol aj s mladšími bratmi užívať otcov dom. Keďže sa nevedel s bratom dohodnúť, tak v návale hnevu na neho zaútočil a buchol ho drevenou doskou do hlavy. Jeho brat musel byť v dôsledku zranenia hospitalizovaný. On sa zľakol a za 10 až 15 dní po incidente opustil Maroko. Na otázku, či ho niekto po potýčke z rodiny kontaktoval, odpovedal, že nikto ho nekontaktoval a nemal žiadne problémy.

Na otázku, či nastali nejaké zmeny od posledného pohovoru pred odporcom, navrhovateľ odpovedal, že žiadne zmeny nenastali.

Na otázku, či nahlásil problémy s bratmi kvôli majetku štátnym orgánom v krajine pôvodu, odpovedal, že nenahlásil a nepožiadaval o ochranu.

Na otázku, čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny pôvodu, odpovedal, že sa obáva uväznenia za to, že zaútočil na brata.

Oporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľovi azyl, poukázal na to, že v jeho prípade nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania v zmysle zákona o azyle, nakoľko v danom prípade absentuje samotný prvok prenasledovania, tak aj pôvodca prenasledovania.

Dôvody, ktoré navrhovateľ uviedol - hádky medzi súrodencami v dôsledku nerovného delenia majetku po otcovi a následné finančné problémy sú podľa odporcu konflikty medzi súkromnými osobami, týkajúce sa súkromného vlastníctva, ktoré bolo potrebné riešiť cestou orgánov kompetentných konať v danej veci a nejavia žiadne znaky perzekúcie z dôvodov relevantných podľa zákona o azyle. Pri posudzovaní danej - tretej žiadosti navrhovateľa o azyl, v ktorej uviedol, že v návale hnevu fyzicky na najstaršieho brata zaútočil a tento musel byť v dôsledku zranenia hospitalizovaný, pričom sa obáva, že v prípade návratu do krajiny by mohol byť za tento útok na brata uväznený, odporca uviedol, že tento dôvod nepovažoval za pravdivý a jeho žiadosť vyhodnotil za účelovú.

Podľa odporcu je viac ako pravdepodobné, že pokiaľ by mal navrhovateľ skutočne tento dôvod, pre ktorý tvrdí, že opustil krajinu pôvodu, nepochybne by sa v náznakoch o uvedenej skutočnosti zmienil už pri predchádzajúcich kontaktoch s pracovníkmi migračného úradu. V neposlednom rade ak, by teoreticky došlo k fyzickému útoku, pri ktorom navrhovateľ zranil svojho brata, išlo by o trestný čin, ktorého možné následky nie je možné zaradiť medzi dôvody udelenia azylu podľa § 8 zákona o azyle, pretože utečenec je obeťou alebo potenciálnou obeťou nespravodlivosti a nie osobou, ktorá sa snaží spravodlivosti uniknúť. Na základe uvedeného odporca dospel k záveru, že navrhovateľ nesnil zákonom stanovené podmienky v zmysle zákona o azyle, pretože v jeho prípade nešlo o hľadanie nejakej formy ochrany, ale o snahu nájsť si prácu, ubytovanie, vyriešiť si tak svoju ekonomickú situáciu, pretože majetok po otcovi pripadol starším bratom.

Dôvody, ktoré navrhovateľ uviedol v opakovanej žiadosti o azyl sú podľa odporcu nedôveryhodné a z hľadiska udelenia azylu irelevantné.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

Podľa odporcu ani jedna z možností vážneho bezprávia ustanovených zákonom o azyle sa u navrhovateľa nepreukázala ani nepotvrdila.

Navrhovateľ v krajine pôvodu nevyvíjal žiadnu činnosť, pre ktorú by bol vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia.

Na základe uvedeného odporca navrhovateľovi doplnkovú ochranu neposkytol.

Odporca odôvodnil rozhodnutie o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia navrhovateľa do krajiny pôvodu s odkazom navrhovateľom prezentované dôvody jeho obáv z návratu do krajiny a na správy o krajine pôvodu nepreukázaním existencie prekážok administratívneho vyhostenia v zmysle § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov.

Odporca v rozhodnutí popisuje spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa s odkazom na zdroje informácií, z ktorých informácie čerpal.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ opakovane požiadal o udelenie azylu z dôvodu sporov medzi súrodencami, pre nerovnomerne rozdelený majetok po smrti otca. V poslednej žiadosti dôvod rozšíril o strach pred uväznením za fyzické napadnutie brata. Odporca venoval týmto dôvodom náležitú pozornosť a vykonal dokazovanie okrem výsluchu navrhovateľa obsahom správ o krajine pôvodu, ktorých podstatnú časť v rozhodnutí s uvedením zdrojov aj uviedol.

Krajský súd sa rovnako zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodom, pre ktorý požiadal navrhovateľ o azyl.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o tom, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákona o azyle.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ

politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o obavách zo strachu pred uväznením za fyzické napadnutie brata pre spory o majetok po otcovi by bola pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že štátne orgány mu odopreli poskytnúť pomoc potom, ako sa na ne so žiadosťou o ochranu obrátil. Navrhovateľ sa podľa vlastných vyjadrení na políciu neobrátil, navyac navrhovateľ nebol v pozícii obeť útoku, ale útočníka. Takúto argumentáciu navrhovateľa (že sa obáva uväznenia za napadnutie brata, ktoré navyac priznáva), odvolací súd vo vzťahu k dôvodom žiadosti o azyl z pohľadu posudzovania osoby utečenca, za ktorého sa považuje osoba, ktorá je obeťou alebo potenciálnou obeťou prenasledovania a nie osobou, ktorá sa snaží zodpovednosti za prípadné útoky uniknúť, vyhodnotil za irelevantnú.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Rovnako sa stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého odporca správne vyhodnotil neexistenciu skutočností, ktoré by podľa § 47 zákona o azyle bránili návratu

žalobcu do krajinu pôvodu a s poukazom na správnosť tohto výroku, rozhodnutie odporcu považoval za zákonné.

K námietke navrhovateľa ohľadne neudelenia azylu z humanitných dôvodov, odvolací súd uvádza, že zákon o azyle výslovne neukladá povinnosť správneho orgánu uviesť do výroku negatívne rozhodnutie o neudelení azylu z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle. Keďže nejde o nárok, o ktorom musí rozhodnúť správny orgán ex lege, ale o výsledok správneho uváženia správneho orgánu, ktorý nie je preskúmateľný súdom, námietka navrhovateľa, že správny orgán sa možnosťou udelenia azylu z humanitných dôvodov nezaoberal neobstojí, najmä za situácie, že navrhovateľ v priebehu administratívneho konania ani netvrdil, že existujú dôvody v tomto ustanovení uvedené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci odporcom za nedôvodné.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu, ktorým napadnuté rozhodnutie potvrdil, ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 13. apríla 2010

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová